

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

: ——— OPGERICHT IN 1896. ——— :

Daarom zullen deze dingen gaan van geslacht tot geslacht, zoolang als de aarde zal bestaan; en zij zullen voortgaan volgens den wil en het welbehagen van God; en de natiën welke ze zullen bezitten, zullen door dezelve geoordeeld worden, volgens de woorden welke geschreven zijn. Nephi.

1 Jan. 1914.

No. 1

19e Jaargang.

EEN GROET AAN DE ZENDELINGEN.

door

JAMES E. TALMAGE.

Een van den Raad der Twaalven.

Een van de onderscheidende karaktertrekken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het zendingsstelsel. In verhouding tot het ledenaantal nadert geen enkele kerk of secte van thans de hoogte en den omvang van den zendingsdienst alsmede niet de belangrijkheid waarmede dit werk door de leden in 't generaal wordt beschouwd. Tot u die uw tehuis en geliefden hebt verlaten; tot u die een tijdlang uwe zaken en stoffelijke aangelegenheden hebt terzijde gezet; tot u die direct en gewillig hebt beantwoordt aan de roepstem om voort te gaan in de wereld als naar waarheid geroepen en aangestelde predikers en leeraars van het Evangelie van Christus, en dat zonder hoop op vergoeding of ander loon met betrekking tot de dingen der aarde, tot u zend ik dezen groet als van eenen die u lief heeft om de opoffering die gij hebt gemaakt, en voor den ijver en deugd die ge bezit, alsmede voor de schoone resultaten ontstaan door uw onzelfzuchtige toewijding. Ik schrijf als iemand geroepen en verordineerd tot denzelfden levensdienst als waarin gij u bevindt.

Een van de goede giften waarmede onze Vader het werk van Zijne getrouwe kinderen beloond, is de gezegende gave van geluk en blijmoedigheid. Ik weet van geen grooter geluk dan van dat van een werkzaam zending op wien in volle mate de geest rust van zijne Goddelijke opdracht. Voor hem is geen plicht, geen eisch, geen bijzonder werk van zijn aangegeven dienst moeizaam of onwelkom. Voor studie en oefening beveel ik u een levensles aan, welke, ik twijfel niet, gij voor een gedeelte reeds hebt geleerd, maar waarvan ik zou wenschen dat ge die door en door meester

werd, — de les namelijk die ons vertelt en duidelijk maakt het levend geschil tusschen genoeg en geluk.

Het tegenwoordige is een tijd van het streven naar het genot, en de menschen verliezen hunne gezondheid in het jagen naar sensaties die slechts opwinden en teleurstellen. In deze dagen van nabootsingen, vervalschingen en namaaksels van het laagste soort, is Satan meer dan ooit in den loop der geschiedenis van het menschdom bezig, — bezig en in beslag genomen om genoegens te fabriceren, beiden, oud en nieuw; en deze zoogenaamde genoegens biedt hij ten verkoop aan op de meest aanlokkelijke wijze, valschelijk aangekondigd als „geluk.” In deze zielverwoestende bezigheid is hij zonder een evenknie; eeuwen van ondervinding en oefening heeft hij gehad, en het is zijne bekwaamheid die de markt daaromtrent volkomen beheerscht. Al de kunsten van den handel heeft hij geleerd, zeer wel weet hij hoe de oogen te boeien en de verlangens van zijne klanten op te wekken. Hij verpakt het handelsartikel in hel gekleurde omhullingen, bindt het met gouddraad en fluweel, en menigten zijn het die zijne toonbanken en uitstalkasten belegeren, zich haastende en elkander verdringende in hun heet verlangen om te koopen.

Volg een van de koopers als hij daarhenen gaat, vol hartstocht starende op zijn versierd pakket; sla hem gade als hij het opent. Wat vindt hij binnen in het vergulde pakpapier? Geurig welriekend geluk heeft hij verwacht, maar hij ontbloot slechts een minderwaardig soort van genot, de reuk waarvan hij walgt.

Geluk sluit alles in zich wat in het genot van werkelijke waarde is, en veel meer nog bovendien. Geluk is echt goud; genot slechts verguld koper wat zich wegvreet in de hand en spoedig verkeerd in giftige roest. Geluk is als een echte diamant, schitterende met eigen onnavolgbaren luister; genot daarentegen als het poeder dat enkel glinstert wanneer het kunstmatig is versierd. Geluk is als de robijn, rood evenals het hartebloed, hard en duurzaam; genot als beschilderd glas, zacht en broos, en slechts van doorzichtige schoonheid.

Geluk is waar voedsel, heilzaam, voedzaam en zoet; het bouwt het lichaam op en brengt kracht tot handeling voort, lichamenlijk, levend en geestelijk; genot is slechts een verleidend namaaksel, wat evenals geestrijke dranken, iemand maakt te denken dat hij sterk is wanneer hij in waarheid is verzwakt, hem doet verbeelden dat hij zich wel bevindt, terwijl hij in werkelijkheid met doodelijke koorts is bevangen.

Geluk laat geen bittere nasmaak na; wordt door geen neerdrukkende reactie gevolgd; roept niet om bekeering en verbetering, brengt geen spijt, veroorzaakt geen berouw; genot te dikwijls maakt bekeering noodzakelijk, verzoening en lijden, en wanneer toegegeven aan de uitersten brengt het ontarding en verwoesting.

Waar geluk wordt in herinnering over en over doorleefd, altoos met hernieuwde gedachte aan het oorspronkelijk goed; één oogen-

blik daarentegen van onheilig genoeg kan een uiterst slechten reuk nalaten, welke, als de doorn in het vleesch, een altijd aanwezige bron van angst is.

Geluk is niet verwant aan wufte wispelturigheid, noch is het een lichtzinnige vroolijkheid. Het komt voort uit de diepere fonteynen der ziel, en wordt niet ondikwijs vergezeld van tranen. Zijt gij nimmer zoo gelukkig geweest dat ge van vreugde hebt geweend? Ik ben.

Kortgeleden was ik getuige van een voorbeeld van tranenstortend geluk. Ik zal niet spoedig deze ondervinding vergeten. Met mijne broederen was ik bezig om zendelingen terzijde te zetten welke gereed stonden ons te verlaten voor hunne onderscheidene arbeidsvelden. Een voor een hadden wij onze handen op hunne hoofden gelegd, en een Goddelijken zegen ingeroepen op hen en hun werk. Ge kent dit heilig proces, want elkeen uwer is zoodanig gezegend geworden en terzijde gezet. Nadat deze dienst geëindigd was, — daar in het bijgebouw van den tempel, — werd mijne aandacht getrokken door eene vrouw, die reeds lang den middag van haar leven gepasseerd was; zij stond met haar armen rond den hals van haar mannelijken zoon; haar hoofd rustte op zijn schouder, en zij schreide in sterke aandoening. Hij stond haar teederlijk beschermende met zijn sterke rechterarm, en zijne tranen vielen op haar vergrijzend haar. Ik waagde het hen te naderen, en zij, zich van mijne tegenwoordigheid bewust wordende, zag mij door den nevel van hare tranen in het gelaat, en zeide met een glimlach: „Hij is mijn zoon weet u, en hij gaat nu ver over den grooten oceaan.”

Ik vroeg haar, „Zaagt ge hem liever niet gaan?”

„Hem niet zien gaan?” herhaalde zij, met stralend gezicht, — „O ja, ja! Ik ben zoo dankbaar een zoon te hebben die waardig is om uit te gaan in de wereld als een zending van het Evangelie, dat ik het niet kan helpen hierom te moeten weenen. Ik ben zoo gelukkig weet u.” Dan, na eene pauze welke voor mij van de diepst gevoelde aandoening was, hernam zij: „Zijn vader vervulde een eervolle zending en stierf sedert dien. En nu, dank zij God, gaat onze zoon heen om het goede werk van zijnen vader te vervolgen.”

En de gedachte aan dit alles vervulde het hart van deze weduwe met zulk overweldigend geluk dat zij slechts schreien kon en tranen storten.

En laat mij u nu een ander tooneel vertellen waarvan ik getuige was spoedig na het voorval pas beschreven. Nogmaals zag ik een liefhebbende moeder met haar armen om den hals van naar zoon; zij ook zeeg weg in gekerm en de vloedgaten van hare tranen waren wijd geopend. Op mijn medelijdend ondervragenden blik verklaarde zij: „Hij is mijn zoon, en is juist van eene zending teruggekomen. Hij is drie jaren weg geweest. Ik ben zóó gelukkig, dat ik te weenen heb.”

De blijde vader die er bij stond schreide in gezelschap van zijn

vrouw en zoon. De jonge man onderdrukte spoedig zijne aandoening en beantwoordde mijne ondervraging, onderwijl waardige nederigheid en diepgevoelde liefde en toewijding van zijn gelaat blonk. Het verslag van zijn zendingswerk was goed geweest; zijn ontslag een eervol ontslag. En toen ik mijn blik liet gaan over de opnieuw vereenigde familie, zeide ik in mijn hart — dit is waarlijk geluk; terwijl door de innerlijke vertrekken van mijne ziel het heilig re-frein weerklonk, „Wel gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht. Geluk is uw loon.”

Geliefde broederen, moge geluk uw deel zijn, en succes in het redden van zielen uwe eeuwige heerlijkheid.

JAMES E. TALMAGE.

ONZE, NOODIG GEWORDEN, MAATREGEL.

We hebben herhaaldelijk in den loop der twee voorgaande jaren een artikel laten verschijnen wat er op aangelegd was onze lezers te herinneren aan hunne verplichtingen tot betaling van het abonnementsgeld van de Ster. Sommigen hebben daaraan voldaan en de achterstallige penningen ingezonden. Anderen daarentegen hebben tot heden niets van zich laten hooren. De redactie heeft daarom besloten over te zullen gaan tot den volgende maatregel: Tot 15 Febr. 1914 zal onzen abonne's die achterstallige schulden hebben, de gelegenheid worden gegeven die ter plaatse te voldoen, hetzij aan de onder hen gestationeerde zendelingen, dan wel door het bedrag onmiddelijk in te zenden aan ons adres alhier. Na dien tijd echter zullen zij die hunne schulden niet hebben betaald van de lijst worden genomen, en zij zullen geen recht meer hebben op het ontvangen van de Ster van de zendelingen, terwijl in gevallen dat het tijdschrift hen anders per post werd toegezonden, dit achterwege zal blijven.

Voor onze lezers in Amerika volgt hier een speciaal schrijven van den hoofdredacteur, Pres. Richards:

„Aan de lezers van de Ster in Amerika.” U nog slechts kort verlaten hebbende, en het belang kennende van de Hollanders in Utah, zoowel als van velen van de teruggekeerde zendelingen, wat zij stellen in het werk des Heeren in dit land, zoo gevoel ik dat gij u niet geheel en al bewust bent van het feit hoeveel dat een ieder uwer ons kan helpen door zoo weinig toch slechts te doen. Gij allen weet wat een waardevolle zending de Ster is voor ons werk, en omreden sommige inteekenaren nalatig zijn in het betalen van hun geringe jaarlijksche bijdrage, is de Ster een post die voor een gedeelte op de onkostenlijst moet worden geplaatst, terwijl zij daarentegen meer dan voldoende voor zich zelf zou kunnen betalen als we slechts de gelden zouden kunnen innen die onze inteekenaren schuldig zijn. Welnu. broeders en zusters, toont ons dat ge belang stelt in het zendingswerk, en dat ge genegen zijt om ons ter zijde te staan in onze pogingen om het

Koninkrijk van God op te bouwen in dit land. Stelt het niet uit, maar geeft hier gevolg aan nu ge er aan herinnerd wordt, en verstrek ons wat ge schuldig zijt. De agenten in Salt-Lake en in Ogden hebben nieuwe lijsten ontvangen, het debet aantoonende van elk uwer tot op 1 Januari 1914, en tenzij dat we een spoedige toezending erlangen van uwe schulden, zullen we in de toekomst alle intekenaren schrappen waar meer dan één jaar abonnementsgeld achterstallig is, opdat we de onkosten van het uitgeven der Ster tot behoorlijke proporties terug kunnen brengen."

Voor de lezers in Holland is hier niet veel meer aan toe te voegen. Ten opzichte van het gewaar worden h o e v e e l elk uwer schuldig is, kunnen we nog toelichten dat evenals de agenten in Amerika, ook elke leidende zendeling hier eene lijst heeft ontvangen waarop staat aangeteekend wat een ieder hier in de verschillende vertakkingen te betalen heeft, en voorts dat de boven aangegeven maatregel strikt zal worden doorgevoerd.

Redactie.

PAP'S ZENDING.

De wind joeg de vlokken der vallende sneeuw in groote hoeveelheden op straat. De straten van L. waren alreeds geheel en al wit, en de voeten der paarden die den postwagen voortrokken traptten door een bevroren korst. De postiljon hulde zich tevergeefs in zijn wollen omslagdoek om warm te worden. Enkele menschen haastten zich langs de trottoirs naar het postkantoor, hunne lichamen beneden den storm gebogen houdende. Een helder licht straalde van uit het venster van het kleine kantoor, en als de koets aan de poort stopte werd de buitendeur geopend en verscheen Pap Ludwig's blijmoedig gelaat, door het knappende haardvuur wat daarbinnen op den ouderwetschen vuurplaat onderhouden werd, een warmer gloed nog toegevoegd.

„Good evening Jim," begroette hij den huiverenden postiljon — „ten spijt van de storm ben je toch nog op tijd. Hier, ik zal de postzak gauw van je overnemen, ga jij spoedig naar binnen en warm je wat."

„Dank je Pap, ik geloof dat het maar het beste is. Ik ben zoo stijf als een stuk bordpapier."

„Nog passagiers?" vroeg hij later als hij bezig was zijne verkleumde vingers boven het vuur te warmen, en Pap bezig den sleutel die aan een lange ketting aan den postzak was bevestigd, in het slot te passen.

„Ja, Davie Forest denkt nog op reis te gaan. Hij is op zending geroepen zooals je weet. Ik geloof dat hij daar juist aankomt." Pap opende de deur die naar de buitenste ingang leidde „Goeden avond Davie, kom er in. De post kwam juist aan, zoodat je tijd zult hebben goed en wel warm te worden terwijl ik de zaken sorteer."

De nieuw aangekomene kwam naar binnen en begaf zich naar den haard, naast den postiljon plaats nemende, terwijl Pap voortging den postzak te ontsluiten en den inhoud op den vloer te ledigen.

„Ik ben eigenlijk bezig de wet te overtreden, jongens,” lachte de oude man toen hij begon de brieven en papieren te sorteeren, door dat ik jelui hier in de kamer laat terwijl ik de post nazie. In dit bijzondere opzicht heb ik echter de wet in stormachtige nachten als deze reeds zoo dikwijls gebroken, dat ik denk dat eenmaal meer of minder wel zoo heel veel verschil niet uit zal maken.” De drie bleven praten totdat de taak van Pap geëindigd was. Hij plaatste de post die weer verzonden moest worden naar andere dorpen, in den zak, verzegelde het handjevol brieven die vertrekken zouden, en sloot de zak opnieuw.

„All right Jim, hier is alles,” zei hij tot den postiljon, en keerde zich dan met uitgestrekte hand naar den anderen jongen man. „Goede reis Davie, en God zegene je. Ik heb nimmer de gelegenheid gehad die jij nu hebt, en er is geen jonge man die L. verlaat voor eene zending, of ik benijd hem. En hier, ik had het haast vergeten.” Hij tastte in zijn grooten zak en haalde daar een goudstukje uit wat hij overgaf in handen van den jongen man. „Ik ben gisteravond niet op je afscheidspartijtje geweest, omreden de post zoo laat was, maar ik geef het je nu.”

„Dank je wel Pap,” zei de jonge man, bewogen, en maakte zich gereed den postiljon naar de deur te volgen.

„Wel Davie, waar zijn je overschoenen?” vroeg Pap, toen zijn blik een oogenblik op de voeten van den vertrekkende bleven rusten.

„Mijn ouden waren totaal versleten, er hier in de winkel kon ik mijn nummer niet krijgen, zoodat ik maar dacht tot C. te zullen gaan en daar een paar nieuwen te koopen. Zooals je weet heeft men het postkantoor daar in een winkel, en ik denk daar wel een paar te zullen kunnen krijgen.”

„Maar je voeten zullen bevroren wezen als je te C. aankomt in een nacht als deze. Hier, je vindt de mijne daar in een hoek bij den haard, trek ze gauw aan.”

„O, nee, Pap, dat kan ik niet doen. Het gaat zoo opperbest.”

„Tut, tut, jonge, doe zooals ik je zeg.”

David aarzelde een oogenblik, maar dan gehoorzaamde hij. „Ik zal ze met Jim weerom sturen,” zei hij.

„Doe heelemaal geen moeite mijn beste jonge. Neem jezelf goed in acht, en maak een goed gebruik van het voorrecht dat je hebt. Denk er om dat dergelijke gelegenheden niet tot ons alle 7 komen. Zelfs oude Pap Ludwig hoopt nog eenmaal op zending te mogen gaan.” De oude man veegde een traan weg als hij de deur achter zijn jonge vriend sloot, en het loket opende voor een kleine groep van menschen in het voorportaal.

Een tijdlang was hij bezig met het uitreiken van brieven en papieren en met het beantwoorden van vragen, maar ten laatste

was het kleine aantal gegaan, en stond hij gereed het venster te sluiten toen eene vrouw de buitendeur intrad.

„Goeden avond, zuster Bentley.” Pap groette iedereen in L. met de vriendelijkste familiariteit. „Hoe hebt gij het wel klaar gespeeld om hier in dien storm te verschijnen? Ik denk dat ge uit zult hebben gezien naar een brief van Sam, maar hij is van avond niet gekomen.”

De vrouw hield hare teleurstelling niet terug. „Hij zei dat hij deze week wat geld zou zenden, en vandaag is het Zaterdag.”

„Welzoo, dat spijt mij. Maar het zal zeker Maandag wel komen. Komt het dan niet zuster, en je bent wat nodig, ik hoop dat je het mij dan aan u zult willen leenen. Denk er om dat uw John en ik de warmste vrienden waren, en alles wat ik doen kan voor zijne familie is een genoegen voor mij.”

„Dank je, Pap,” antwoordde de vrouw in tranen. „Gij hebt alreeds zooveel voor ons gedaan, dat wij het nimmer hopen kunnen aan u terug te doen, en bovendien verwacht ik dat het zeker Maandag wel komen zal.”

„Wel, als het niet komt, dan moet je weten dat Pap genoeg heeft en graag gewillig is altijd broederlijk met je te deelen.” Goeden avond.

„Pap is gevangen genomen!” Het woord verspreidde zich gelijk een vuur door het kleine dorpje. In ernstige groepen stond men aan de hoeken der straten om het samen te bespreken. Vrouwen vertelden het elkander aan de deurposten. Zelfs de kinderen hielden met spelen op en spraken samen in fluisterende tonen over het verschrikkelijke feit.

Arrestatiën waren zo goed als ongehoord in L. Eenmaal was in het verre verleden er een paardedief voor het gerecht gebracht. Iemand anders was eens bekeurd geworden voor het feit dat hij sterke drank had verkocht, en bij eene nog andere gelegenheid was er een aantal jonge mannen een nacht opgesloten geweest omdat ze wat burengerucht hadden gemaakt. Maar Pap, de lieve goede oude Pap Ludwig, wien iedereen beminde en vertrouwde, en waarnaar in tijd van nood elkeen om hulp en raad ging. — Pap gevangen genomen, — het was ongelooflijk. En dan nog wel voor diefstal! Pap was gevangen genomen omdat hij een brief had gestolen die vijf-en-twintig dollars bevatte door Sam Bentley aan zijne moeder gezonden. Wat, Pap had bij vele gelegenheden vrouw Bentley zelve geld geleend? Hij had het grootste gedeelte van den tijd bij velen in het dorp eenig geld uitstaan, zoodat het eene onmogelijkheid was dat gebrek daaraan de oorzaak ervan was. Als hij gewenscht had te stelen, waarom had hij het dan niet gedaan in de dagen van ongelegenheid, in de dagen van moeite en zorg, toen zijne ongelukkige vrouw gestorven was? Toen, evenals nu hield hij het postkantoor toch ook. Al deze en veel soortgelijke vragen werden door Pap's vrienden over en weer ge-

daan. Nergens echter scheen er eene oplossing van het raadsel gevonden te kunnen worden. De feiten waren en bleven dat Sam's brief door de inspecteurs van de regeering nagespoord had kunnen worden tot het kantoor van Pap, en daar was hij verdwenen.

De zaak diende voor het gerecht. Het kleine raadhuis was opgevuld tot aan den nok met vrienden van den ouden man. Het bewijs werd voortgebracht en de verdediging gevoerd, waarna de rechter den beklaagde vroeg of hij ook nog wat te zeggen had.

Pap, die gedurende de geheele zitting met gebogen hoofd tenneder had gezeten, rees nu op, en vertoonde zijn grijze hoofd. Jaren was hij verouderd in de weinige dagen die er na zijne in arrest name waren verlopen. Een stilzwijgen, vervuld met medelijden, was er in de zaal waar te nemen. Voor een oogenblik aarzelde hij, maar verrees toen voor zijne rechters. In menig oog welde een traan op als hij half gebroken voor het platform naderde en tegen de balie leunde.

Hij zag naar de gezichten tot hem opgeheven, — de gelaatstrekken van de knapen en de meisjes voor wien, — waar Pap den zegen van het vaderschap persoonlijk had gemist, — hij in zijne ziel eene algemeene ouderliefde gevoelde die menig eigen vader ontbreekt. Na een korte pooze begon hij te spreken, en een toon van een gebroken hart was er in zijne stem.

„Ik had gedacht dat ik niets zou wenschen te zeggen. Ik dacht dat ik het niet zou hebben gekund; het scheen dat er niets was te zeggen toen ik nederzat en het bewijs aanhoorde dat mij deed zien een dief te zijn. Gij allen hebt het eveneens gehoord. Spoedig nu zult gij den zin hooren uiten die mij naar de strafgevangenis zal verwijzen. Ik kan geen blaam werpen op de getuigen, noch op de jury, noch zal ik den rechter beschuldigen. Voor de wet hebben zij allen hun plicht gedaan, want zij hebben mij bewezen schuldig te zijn. Ik kan niemand uwer blameeren voor wat ge nu van mij gaat denken. Ik vraag u ook niet mij te willen gelooven, maar ofschoon men mij heeft aangetoond een dief te zijn, zoo zweer ik voor God dat ik onschuldig ben.” Zijn bevende stem had een hooger toon aangenomen, en een van zijn geboeide handen verrees boven zijn hoofd. „Ik heb nog nimmer een penning genomen in heel mijn leven die mij niet toekwam. Ik zweer voor den hemel dat ik Sam Bentley's brief nimmer heb gezien.” Terug waggelde hij naar zijn zetel. Het geluid van snikkende tranen klonk door heel de zaal en er ontstond eene verwarring door de blijken van sympathie met den ouden man.

De rechter schrapte zijn keel, — ook hij had het noodig, — veegde de glazen af van zijn bril, schrapte zich nogmaals de keel, en sprak den slotzin uit. Het was de minimum straf voor een dergelijken misdaad, maar toch, het was opsluiting voor den tijd van drie jaren in de strafgevangenis — drie jaren, en het breken van het hart van een ouden man.

(wordt vervolgd.)

Bovenste rij, van links naar rechts, Pres. T. C. HAIR, te ontslagen staand zedingspresident; RICHARD B. WEST, zedingssecretaris; onderste rij, B. TIEMERSMA, Assistent-Redacteur der Ster.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA

ONZE PORTRETTEEN.

Evenals dit reeds enkele jaren de gewoonte is geweest bieden wij bij de uitgave van het eerste nummer van ons tijdschrift onze lezers weer eenige portretten aan.

We geven als hoofdgroep de beeltenis van onzen geliefden zendingspresident, Ouderling Le Grand Richards, met familie, wiens naam we tevens hier voor 't eerst als redactienaam van de Ster huldigen. Moge het hem gegeven zijn met zijne vrouw en drie dochtertjes een aangenamen tijd in ons midden door te brengen. We gevoelen in hem een waardig persoon om de trouwe diensten van Pres. Eardley en later Pres. Hair, op te volgen. Ook zijne liefstallige gade roepen wij van harte het welkom toe in deze lage landen. Mag het haar gegeven zijn haren echtvriend in zijne moeilijke taak terzijde te staan, en tevens voor de zending alhier datgene te wezen waarvoor hare roeping geldt.

Pres. Hair, wiens beeltenis we vinden op de tweede bladzijde van het inlegvel, heeft op zeer bekwame wijze een geruimen tijd de leiding der zending gevoerd, alsmede gefungeerd als verantwoordelijk redacteur van ons tijdschrift. Ook zijne beeltenis geven we gaarne en bieden dat onze lezers aan.

Ouderling Richard B. West, die bij het ontslag van Pres. Eardley geroepen werd de plaats van Ouderling Hair als secretaris te vervangen, vinden we afgebeeld in den rechterbovenhoek van onze bladzijde. IJverig en bekwaam heeft hij zich tot heden gekweten van zijne taak die waarlijk niet licht te achten is. Moge het hem gegeven zijn voort te gaan in 1914 om getrouw aanteekening te houden van alles wat er voor belangrijks gebeurt in het zendingsveld, en mag hij zijn werk opvatten in den geest van waren zendingsarbeid en hem het geluk schenken zoo schoon in ons hoofdartikel afgemaakt door Apostel Talmage.

Het derde portret is van onzen bekenden assistent, die welwillend op zich heeft genomen om ook voor 1914 voort te gaan zijne krachten te wijden aan den inhoud van ons orgaan. Ook hem wenschen we den zegen des Heeren op zijnen arbeid. Mag het hem gegeven worden goede, degelijke lectuur voor de lezers der Ster uit te zoeken, te schrijven en te vertalen, opdat ons tijdschrift in dit jaar een periode van bloei tegemoet mag gaan, grooter dan eenig jaar tevoren.

HET VERVAL DER GEESTELIJKE GAVEN IN DE CHRISTELIJKE KERK.

Het verval der geestelijke gaven en het afnemen daarvan in de vroegere dagen wordt toegestemd door vele autoriteiten op het gebied van Kerkelijke geschiedenis en Christelijke leerstelling. Als een voorbeeld van dit soort van getuigenis met betrekking tot den dood der geestelijke gunsten van de afvallige Kerk, kunnen de volgende woorden van John Wesley worden toegepast: — „Het schijnt dat deze buitengewone gaven van den Heiligen Geest voor niet langer dan twee of drie eeuwen gewoon waren in de Kerk. Na dat noodlottige tijdperk dat de keizer Constantijn zich eenen Christen noemde, en door eene ijdele inbeelding van daardoor de zaak der Christenen te bevorderen, rijkdommen en macht ophoopte op de Christenen in 't algemeen, maar op de Christelijke geestelijkheid in het bijzonder, hooren we er zelden meer van. Vanaf dezen tijd hielden ze bijna totaal op; zeer weinige voorbeelden van dit soort werden meer gevonden. De oorzaak hiervan was niet zooals verondersteld is geworden, omreden er geene gelegenheid meer voor was, daar heel de wereld Christelijk was geworden. Dit is eene ongelukkige misvatting; niet een twintigste gedeelte ervan was toen in naam Christelijk. De werkelijke reden was dat de liefde van velen, van bijna alle zoogenaamde Christenen, koud was geworden. De Christenen bezaten in geen enkel opzicht méér den geest van Christus dan de andere heidenen. De Zoon des Menschen, zoo wanneer Hij kwam om Zijne kerk te toetsen, kon ternauwernood meer geloof op aarde hebben gevonden. Dit was de werkelijke oorzaak waarom de buitengewone gaven van den Heiligen Geest niet langer gevonden werden in de Christelijke kerk — omreden de Christenen waren opnieuw heidenen geworden, en hadden alleen eenen dooden vorm behouden.”

Protestantsche schrijvers staan er op, dat het tijdperk van wonderen sloot met de vierde of vijfde eeuw, en dat nadien naar de buitengewone gaven van den Heiligen Geest niet meer moet worden uitgezien. Katholieke schrijvers dringen er daarentegen op aan, dat de macht om wonderen te volbrengen altijd in de Kerk heeft voortbestaan; maar deze geestelijke openbaringen, welke zij beschrijven na de vierde en vijfde eeuw rieken naar verdichting van de zijde der priesters, en naar kinderachtig bijgeloof aan de zijde van het volk, of anders schiet datgene wat beweed wordt als miraculeus te zijn, verre te kort bij de macht en de verhevenheid van die geestelijke openbaringen waarvan de oorspronkelijke Kerk gewend was te getuigen. De deugden en wonderen, toegeschreven aan de beenderen en andere overblijfselen der martelaren en heiligen, zijn kinderachtig in vergelijking met de genezingen door het zalven met olie en de oplegging der handen, het spreken

in talen, de uitleggingen, profetiën, openbaringen, het uitwerpen van duivelen in den naam van Christus; om niet te spreken van de gaven van geloof, wijsheid, kennis, onderscheiding der geesten enz. — gewoon in de Kerk in de dagen van de apostelen (1 Cor. 12 : 8-10). Ook is er niets in de Schriften, noch in de rede wat iemand er toe zoude leiden om te gelooven, dat zij — deze gaven — op zouden moeten houden. Steeds nog wordt dit pleidooi gemaakt door de Christenen van den nieuweren tijd — verklarende de afwezigheid van deze geestelijke machten onder hen, — dat de buitengewone gaven van den Heiligen Geest enkel bestemd waren om de verkondiging van het Evangelie gedurende de eerste enkele eeuwen te vergezellen, totdat de kerk in staat was haar weg zelve te kiezen zonder hen, als wanneer zij werden weggedaan. Voldoende is het hierbij op te merken, dat dit slechts zuiver en eenvoudig veronderstelling is, en zonder eenige waarborg in de Schriften noch in de oprechte rede; en het bewijst dat de mensch zóózeer de godsdienst van Jezus Christus had veranderd, dat het een vorm van godzaligheid werd zonder de macht ervan.

Apostel Orson Pratt, verklarende aantekeningen makende omtrent de uiting van Paulus aangaande het voorbijgaan van zekere geestelijke gaven (1 Cor. 13), schrijft ten deele als volgt: — „De Kerk in haar strijdende en onvolmaakte toestand, vergeleken bij haar overwinnenden, onsterfelijken en volmaakten staat wordt (in het 11de vers) vertegenwoordigd door de twee grootelijks verschillende staten van kindsheid en manbaarheid. „Toen ik een kind was,” — zegt Paulus, „was ik gezind als een kind, overleide ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zoo heb ik teniet gedaan hetgeen eens kinds was.” In de onderscheidene stadiums van opvoeding van kindschap tot manbaarheid worden zekere onvermijdelijke regelen, diagrammen en wetenschappelijke instrumenten gebezigd voor het gebruik en ten voordeele van den leerling, opdat hij eene zuivere kennis mag verkrijgen van de takken van wetenschap, en hij zijne studiën kan voltooien. Als de beginselen eenmaal verkregen zijn, en de leerling in elke tak van opvoeding het hoogtepunt heeft bereikt, dan kan hij met vele van zijne kaarten, tabellen, globes, boeken, metkundige figuren enz. breken, als zijnde evenals kinderachtige dingen, niet langer noodig; zij waren nuttig alvorens zijne opvoeding voltooid was, maar hunne doeleinden vervuld hebbende behoeft hij hunne hulp niet meer. ***** Zoo is het met de kerk in betrekking tot de geestelijke gaven. Wijl nog in dezen staat van bestaan, wordt zij voorgesteld als een kind; profetie, openbaringen, talen, en andere goede gaven zijn de werktuigen der opvoeding. Het kind, of de Kerk, kan zonder de hulp van deze gaven als instrumenten niet méér volmaakt worden in hare opvoeding, dan de scheikundige in zijne onderzoekingen zoude kunnen, zoo wanneer hij ontstoken was van de noodzakelijke apparaten om proeven te nemen. Zooals de chemist

zijn laboratorium behoeft voor onderzoekingen, zoolang er nog eenige onontdekte waarheden met betrekking tot de elementen en de samenstelling van onzen aardbol overblijven, zoo ook behoeft de Kerk het groote laboratorium van geestelijke kennis, — namelijk openbaring en profetie, — zoolang zij nog slechts ten deele kent. ***** Zooals een menschelijk wezen, een kind zijnde, spreekt als een kind, verstaat als een kind, en denkt als een kind, zoo ook kent de Kerk, in dezen staat van bestaan, slechts ten deele; maar, evenals het kind, wanneer het een man wordt, wat des kinds is, wegdoet, zoo ook zal de Kerk zulke kinderlijke dingen als „profetie ten deele” „kennis ten deele” en „ziende ten deele” wegdoen, wanneer zij door de hulp van deze dingen opgroeit tot eenen volkomenen man in Christus Jezus; dat wat ten deele is zal worden weggedaan, of opgenomen in de grootere volheid van kennis welke daar regeert.”

Maar geen enkele van deze gaven zal worden weggedaan zoolang als de gelegenheid voor de beoefening ervan voortduurt. Dat dit de overtuiging was van Apostel Orson Pratt, wiens woorden boven zijn aangehaald, wordt bewezen door de volgende uitingen van dezelfde autoriteit: — „De bezoeken van duivelen, de verwarring der spraken, doodelijke giften en ziekten, zijn allen vloeken welke der wereld zijn ingebracht geworden door de goddeloosheid der menschen. De zegeningen van het evangelie zijn uitgestort om deze vloeken tegen te werken. Daarom, zoolang als die vloeken bestaan, zijn de beloofde teekenen (Mark. 16 : 16-18; Leer en Verb. 84 : 65-72) noodig om hunne kwaadaardige gevolgen tegen te gaan. Wanneer Jezus niet had bedoeld dat de zegeningen even uitgebreid en onbegrensd in omvang en tijd zouden zijn als de vloeken, dan zoude Hij daaromtrent iets in Zijn woord te kennen hebben gegeven. Maar waar Hij eene algemeene belofte maakte van zekere machten, om elken geloovige in het evangelie door heel de wereld heen, in staat te stellen zekere vloeken te overkomen, op den mensch aanspraak hebbende omreden zijne goddeloosheid, daar zou het het hoogste soort van ongeloof zijn om niet de beloofde zegeningen als noodig te gelooven, zoolang als de vloeken onder de menschen overvloedig zijn.”

EEN DOOPSBEDIENING.

In den avond van 2 December j.l. liepen op den eenzamen straatweg die van den Helder naar Huisduinen loopt, enkele mannen en vrouwen, meest uit den werkenden stand. Allen waren goed ingepakt wat dan ook niet overbodig mocht heeten want er waaide een stevige storm uit het westen, vergezeld van een kouden regen die de menschen het gelaat striemde. Wat die menschen daar zoo laat op den avond hadden te doen? 't Moest bepaald wel iets noodzakelijks zijn, want voor z'n genoegen zou toch niemand daar op die eenzame plaats en zoo laat een wandeling maken.

Ongeveer een half uur later zien wij 't zelfde groepje bij elkander

op het strand staan. Ze bevinden zich juist op den hoek van het Molensteenhoofd, aan den oostkant, en uit hun drukke gebaren zou men opmaken dat ze iets zeer gewichtigs onder elkander hadden te bespreken. 't Moet dan ook wel een ernstige zaak wezen om op zoo'n ruwen avond een zoo verre wandeling te maken. Laat ons een weinig naderen, allicht kunnen we iets van hun gesprek vernemen en enkele woorden opvangen. We hooren dat ze over doopen spreken. Dat ze van plan zijn een paar menschen te doopen. Doopen! En dat in de zee? Wie heeft zulks ooit gehoord? Wie nu laat zich doopen aan het zeestrand en dat bij zulk weer? Dat zou toch al te dwaas wezen. Wel gebeurde zooiets vroeger, maar toen waren de menschen nog niet verstandiger. Nu echter is men veel wijzer en meer ontwikkeld en weet men dat dat niet noodig is. Doopen is goed voor kleine kinderen, maar niet voor groote menschen. Hoe is 't mogelijk dat er nog zulke onwetende lui worden gevonden die zich onder water laten begraven en dan te denken dat zulks tot de zaligheid noodig is. Te denken dat er geen andere doop bestaat die door God in den hemel erkend zal worden. Toch was dit clubje mannen en vrouwen van die soort. Het waren zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, of zoogenaamde Mormonen, metenkelen van hunne leden. De zendelingen waren uit liefde tot hunne naasten van uit een vreemd land gekomen om aan de inwoners alhier het Evangelie van Christus te prediken evenals het in vroegere dagen door Hem zelve en door Zijne apostelen werd verkondigd. Men was hier te zamen gekomen om een van de verordeningen te voltrekken die tot dat evangelie behooren en door hen als een onafwijsbare plicht wordt beschouwd, de doop namelijk door onderdompeling tot vergeving der zonden. Allen hier aanwezig waren broeders en zusters, leden van één gemeente, de gemeente van Christus, en tezamen verbonden door dezelfde verordening die men op het punt stond nu wederom aan anderen te voltrekken. Deze menschen lieten zich niet door het ruwe weer terug houden waar het gold een plicht te volbrengen door hen noodzakelijk geacht. Ofschoon de lucht donker, somber, en dreigend was, schoon de stormwind raasde en de zee hooge golven voor zich uit stuwde om ze met voortdurend geraas op het strand uitelkaar te doen spatten, de plaats waar deze menschen stonden met een dikke laag schuim bedekkende, niemand deinsde terug, maar met vertrouwen en geloof werd de heilaanbrengende plicht vervuld. Zelfs de grootste booswicht zou bij het aanschouwen hiervan met ontzag vervuld zijn geworden en hebben beseft dat het hier een zaak gold, wel diep gevoeld en met oprechtheid des harten volbracht.

Moge God de jonge doopelingen zegenen en hun kracht geven om voort te gaan in den godsdienst door hen aanvaard, met dezelfde volharding, die hier door hen hij deze inlijvende gebeurtenis aan den dag werd gelegd.

D. KOUWENBERG.

KENNIS.

„Welke beginselen van intelligentie wij ook in dit leven verwerven, deze zullen met ons in de opstanding voortkomen. En zoo iemand meer kennis en intelligentie dan een ander, door zijn ijver en gehoorzaamheid, in dit leven verkrijgt, zoo zal hij véél meer vooruit zijn in de toekomstige wereld. Er bestaat eene wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop namelijk alle zegeningen bevestigd worden; wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, dan is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de bewuste zegen bevestigd is.”

Bovenstaande aanhaling vinden wij in een belangrijk onderricht gegeven door den profeet Joseph Smith aan de heiligen van dien tijd. (1848) Met enkele wijze woorden wordt hier een van de grootste levensbeginselen verklaard. Niet een beginsel alleen wat betrekking heeft op het leven in den engen zin van het woord, het leven namelijk alleen aan deze zijde van het graf, maar het leven wat zich uitstrekt ook achter den dood, en wel dat in het bijzonder. Zoo wanneer iemand door zijn ijver en gehoorzaamheid in dit leven meer kennis erlangt dan iemand anders dan zal die kennis hem niet alleen hier van nut kunnen zijn, maar het geopenbaarde woord van God, in deze dagen aan Zijne kinderen gegeven, leert dat alles wat men zich hier eigen maakt mee zal gaan over dood en graf en al mede aan de andere zijde ten nutte dan wel ten onnutte zal strekken.

Niets is trouwens natuurlijker dan dat. We weten dat bij den dood alleen het organisme van de grovere stof sterft. Datgene wat wij gewend zijn „ziel” te noemen, ofschoon we eigenlijk „geest” bedoelen, en wat aan al onze vleeschelijke organen de levensuiting verleende, is enkel verhuisd. De tabernakel, om het zoo uit te drukken, van vleesch en bloed, de levenskracht, heeft die voor een tijdlang verlaten en leeft voort zonder dien. De nauwe verwantschap ~~tussen~~ tusschen beiden is verbroken, wat ten gevolge heeft dat het minderwaardige verdort of sterft, terwijl het superieure of het meerderwaardige, enkel van plaats verwisselt. Dat derhalve de geestelijke eigenschappen, zooals kennis, wetenschap, enz. zullen blijven bestaan ligt voor de hand. Meer zelfs. Gemakkelijk is het te begrijpen dat die kennis, eenmaal gekweekt, alsdan in staat zal zijn reuzenvorderingen te maken, waar het hier slechts langzaam en met groote moeilijkheden gepaard ging. Wat toch is het geval? Een overwegenswaardig gedeelte van den tijd van elk schepsel wordt hier op aarde in beslag genomen door dingen die enkel het stoffelijke leven raken. We mogen herhaaldelijk worden aangespoord om onze gedachten te concentreeren op de dingen der eeuwigheid, dat alles kan niet verhouden dat het leven met zijne eischen daar blijft en trots alles toch beslag legt op het grootste gedeelte van onzen tijd. Niets zondigs steekt daarin. Het is enkel natuurlijk. Straks echter als het leven, dit

leven namelijk, met al zijne beslommeringen, het dagelijksch brood betreffende, gedaan is, en de geest de banden van dit omhulsel heeft afgeschud, dan komt er tijd vrij. Tijd, die voorheen besteed werd alleen voor de dingen der aarde kan dan worden aangewend tot vermeerdering der kennis, waarvan de beginselen reeds in dit leven gekweekt zijn geworden. Dat iemand die nu hier reeds een groot gedeelte van die beginselen zich eigen heeft gemaakt, daar ver vooruit zal zijn is gemakkelijk te begrijpen. Niets toch is moeilijker dan het begin. Eenmaal den voet gezet op het pad wat we ons voorstelden te gaan, eenmaal een aanvang met de een of andere studie gemaakt hebbende, gaat het verdere verloop gemakkelijker dan het begin. Dat begin nu is hij vooruit, die zijn tijd hier omtrent de dingen der eeuwigheid nuttig heeft besteed.

En welk eene waarde heeft dat. Denkt eens na en weest eens logisch voor een oogenblik. Wat is het voor ons niet van groot belang om de maatschappelijke positie waarin wij hier verkeerē, te verbeteren. Wat wordt daar niet een werk voor gedaan. En, terecht. We hebben niet alleen het recht zoo te doen, maar het is zelfs plicht voor elkeen die zijne roeping op aarde begrijpt, om te trachten maatschappelijk vooruit te gaan. Alleen, we zouden minder inconsequent wezen. Waar we aan een tijdelijk leven van allerhoogstens tachtig jaren, zóóveel waarde hechten, dat een leven van ontbering ons niet te zwaar schijnt om alleen den avond daarvan te vergulden, daar diende het levendig besef der eeuwigheid eveneens voldoende te zijn om schatten op te leggen voor dien tijd. Het feit dat die schatten niet van stoffelijken aard zijn, maakt hen daarom niet minder begeerenswaard. De maatstaf die hier geldt, kan natuurlijk in een wereld, bestaande uit andere dan grove stoffelijke elementen, niet ter hand worden genomen.

Vandaar dan ook dat Paulus van ouds ons leerde dat het niemendal baten zou al zouden we ook heel de wereld gewinnen en schade lijden aan onze ziel. Het zijn juist de ziele- of beter in den stijl van het evangelie blijvende, de geesteseigenschappen die een blijvende waarde hebben. Een waarde niet voor zestig, zeventig of tachtig jaren, maar eene eeuwige waarde zooals kennis waarlijk eeuwig is. Bovendien biedt het verzamelen van geestesschatten nog een ander charme. Dat namelijk van nimmer verloren te kunnen gaan en nooit geroofd te kunnen worden. Ons geld en goed kan verloren gaan. Kan te niet worden gedaan. Kan verbranden, kortom is onderworpen aan al de misere's en de catastrophen van het leven. Dat is de ware wetenschap niet.

De ware kennis en intelligentie is duurzaam als de bron waaruit zij is geput, de bron der eeuwen namelijk. Voorts is kennis de eenige zaak welke aan anderen medegedeeld kan worden zonder dat ze den gever zelve iets minder doet bezitten. Het spreekwoord moge waar zijn dat het geven zaliger is dan het ontvangen. Waar moge het wezen dat er genot en geluk kan worden gevonden in het bedelen van anderen, welke minder dan

ons zelve geschonken is geworden, en ook dat dit niemand zal verarmen, die zulks met een blij gemoed bekwaam is te kunnen doen. Immers, God heeft den blijmoedigen gever lief. Maar is dat waar van stoffelijke zaken, zonder in overdrachtelijken zin te spreken kan dat van geestelijke schatten altijd en overal gezegd worden. Wat wij van onze kennis, van onze geestesschatten, mededeelen aan anderen, verarmt ons niet alleen niet, maar maakt ons zelfs rijker. Elke waarheid door ons medegedeeld aan anderen doet de kennis daarvan bij ons zelve versterken en bevestigen. Redenen te over dus om die schatten te verzamelen, welke noch mot noch roest verteert, en waar geen dieven door kunnen graven, noch stelen. Gods glorie is intelligentie. Zij het ook de glorie van de Godenkinderen.

Het streven van Gods heiligen moet hierop gericht zijn. De vrucht van onze roeping moet tot klaarheid komen als we deze wereld hebben verlaten. We kennen en beseffen de hooge roeping die ons allen daar aan gene zijde zal wachten. Millioenen van geesten zijn wachtende om de boodschap van het evangelie der kennis te hooren. Bereiden we ons dan hier daarop voor, van God de belofte ontvangen hebbende dat alle kennis, *hier* verkregen, *daar* ten nutte zal worden gemaakt.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De openbare bijeenkomsten van de halfjaarlijksche conferentie van de Rotterdamsche hoofdafdeeling zullen worden gehouden op Zondag 25 Januari a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, namelijk des morgens 10, en des middags 2 uur in de zaal Excelsior St. Janstraat, en des avonds 7 uur in de zaal het „Nut” Oppert.

Alle leden, vrienden en verdere belangstellenden worden hartelijk uitgenoodigd. De bijeenkomsten zullen door het bekende Rotterdamsche koor worden opgeluisterd.

INHOUD.

Een groet aan de zendingen	Blz. 1	Het verval der geestelijke gaven in de Christelijke kerk	Blz. 10
Onze, noodig geworden, maatregel	„ 4	Een doopsbediening	„ 12
Pap's zending	„ 5	Kennis	„ 14
Onze portretten	„ 9	Conferentie aankondiging	„ 16

Uitgegeven door de Nederl.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.